

Az ellopott sárkány

©Beltwaan.net

2012.

– Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Bizottság, igen Tisztelt Professzorok, Tisztelt Hallgatóság! Hosszú tudományos kutatóútról tértem vissza, és büszkén állítom, korszakalkotó felfedezést tettem. Új eredményem alapvetően változtatja meg a drakológiát, és számos új irányzatát nyitja meg a sárkánytan tudományának. Tanszékünk több ezer éve kutatja a sárkányokat és a világ velük kapcsolatos jelenségeit, de kutatásink idáig pusztán elméletiek voltak. Tanulmányokat írtunk a sárkányokról, sárkánytani elemzéseket olvastunk és vetettünk össze egymással, hipotéziseket állítottunk fel és döntöttünk meg a sárkányokkal kapcsolatban, de a Drakológiai Tanszék története során ezidáig soha egyetlen sárkányt sem láttunk. Utazásaim során olyan felfedezést tettem, amely hatására a drakológia sokkal többé válhat, mint ami eddig volt. Találkoztam egy élő, eleven, *igazi* sárkánnyal. Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Bizottság, igen Tisztelt Professzorok, Tisztelt Hallgatóság! Ezennel bemutatom a tézisemet, a drakológia eddigi legnagyobb felfedezését. Íme, Tyrannopteryx, a Szárnyas Zsarnok, egy igazi kéksárkány!

Intésemre a lepel lehullt, és Tryx teljes valójában ott díszelgett a pódiumon. Hányszor, de hányszor elképzeltem már ezt a pillanatot! Most mindenki, a drakológia összes nagy alakja engem bámul és irigyel. Végre egy *igazi* sárkány, és *én* találtam.

A Bizottság eddig láthatóan nem hitte el, hogy tényleg egy *igazi* sárkányt mutatok fel. Most volt, aki sikított, volt aki az asztal alá bújt, volt aki csak leesett állal bámulta, hogy Tryx peckesen feszít. Ő határozottan élvezte a helyzetet. Fejét kissé oldalra billentette, és ki-kidugta hosszú, hegyes nyelvét a agyarái közül. Testén apró, elektromos kisülések futottak végig, ahogy egyik hátsó lábával megvakarta a füle tövét, vagy legalábbis azt a helyet, ahol a füle kellene, hogy legyen. Kinyújtózkodott, szárnyait meglibbentette (csak annyira, hogy érezzük a szelét, de vigyázott, fel ne döntsön valamit, vagy egy véletlen mozdulattal le ne rombolja a csarnokot), és érdeklődően figyelte a tudós-varázslókat, akik egész életüket a hozzá hasonló lények kutatására tették fel.

– Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Bizottság, igen Tisztelt Professzorok, Tisztelt Hallgatóság! Ezennel elkezdem előadásomat, melynek...

– Bocsánat! – tette fel kezét az egyik gyomorhajos kinézetű professzor, akinek a sárkányfogak különböző betegségeire ismert homeopátiás gyógymódok fejlődéséről írt könyve nagy visszhangot váltott ki a közelmúltban – Egy kis kiegészítem lenne az eddigiekkel kapcsolatban. A Jelölt tanszékünk korát néhány ezer évre tette, és ebbe nem számította bele a Drakológiai Tanszék jogelődjét, a Különleges Lények Tanulmányozásának tanszékét, valamint annak elődjét a Fantasztikus Bestiák Tanszékét. E tanszékek figyelembe vételével tanszékünk, és a drakológia legalábbis százezer évekre visszamenő múltra tekinthet vissza.

– Igen, köszönöm, de úgy vélem, ideje mondandóm lényegére térni, miszerint...

– Ha jól értem, a Jelölt elsődleges eredménye egy élő sárkány felmutatása lenne, és további eredményeit e sárkány tanulmányozása kapcsán érte el. Ugye? – tette fel a kérdést egy prof,

aki a drakonometria, a sárkányok méreteinek meghatározásával foglalkozó tudomány elismert szaktekintélyének számított.

– Igen, pontosan – bólintottam.

– Ez esetben úgy vélem, a Jelölt eredményei tudománytalanok, hiszen nem tudományos módszerekkel érte el őket. A vitát be kell rekeszteni, mert habár egy valódi sárkány fontos gyakorlati jelentőséggel bír, az ég világon semmi köze a tudományhoz! – Megdöbbenésemre helyeslő dübörgés hangzott a padosorokból.

– Úgy van, úgy van! Igazi sárkánynak nincs helye a Drakológiai Tanszéken! – hangzott innen-onnan – Sarlatán! Ki vele! El innen! – kiabálták a tudósok.

– Igen Tisztelt Bizottság! – kezdtem zavarba jönni – A drakológia alapvetően sárkányokkal foglalkozik. Ugyan kitől szerezhethénnk több ismeretet a sárkányokról, mint egy sárkánytól? Ugyan hogyan győződhethénnk meg bármely következtetésünk helyességéről, ha nem tudjuk megvizsgálni a gyakorlatban?

– Tudományos módszerekkel! – kiabálta a választ a tojásaikon kotló sárkányok pszichéjének megváltozásával foglalkozó prof, miközben papucsával ütötte az asztalt.

– Egy igazi sárkány vizsgálata tisztességtelen előnyhöz juttatja a Jelöltet! – ez a prof is igen nagy koponyának, a sárkányok szexuális aberrációi kutatásának talán legnagyobb szaktekintélyének számított.

– Vigye innen ezt a dögöt! És takarodjon el innen! – kiáltotta egy aspiráns, aki a sárkány-nyelv régies igeragozásáról írja disszertációját.

Ilyen fogadtatásra egyáltalán nem számítottam. Megszeppenve néztem Tryxre, aki különösen hunyorgott. Vajon egyetlen leheletével ki tudja irtani az egész Tanszéket, vagy esetleg marad belőlük annyi, hogy a mancsait is meg kell mozdítania? Különös, hogy a sárkánytan nagy tudorai ilyen könnyen elsiklanak afelett a tény felett, hogy egy *igazi* sárkány a teremben mennyire megváltoztatja az erőviszonyokat...

– Csendet kérek! – állt fel egy öreg, igen nagy tekintélynek számító professzor, aki a közelmúltban leginkább azzal foglalkozott, hogy a sárkányok lángmirigyének serdülőkori kialakulása hogyan jelenik meg a különféle művészetekben. Megvárta, amíg a többiek elhallgatnak, majd folytatta: – Kérdem a Jelöltet, nem vett észre a... a Szárnyas Zsarnokon valami *furcsát*?

– Furcsát? – most tényleg zavarba jöttem – Hát azt leszámítva, hogy egy sárkány...

– Megkérdezném Tyrannopteryxet, a Szárnyas Zsarnokot... Remélem, jól idéztem címét... Izé... Tud beszélni?

– Természetesen – dorombolta Tryx varázslatos hangján. Száját alig kellett mozgatnia, ahogy beszélt, a hangot leginkább ajkai közül ki-ki villanó hegyes nyelvével képezte. Agyaras pofája természetesen nem beszédre termett, és ekkora fogakkal rendelkező szájjal roppant nehéz lehet helyesen artikulálni.

– Ez esetben, kedves Tyrannopteryx, lenne valami mondanivalója a számunkra?

– Én, mint sárkány – kezdte Tryx – szívesen megosztom Önökkel azt a mérhetetlen tudást, amit...

– Valami fontos mondanivalója? A vita tárgyához kapcsolódó mondanivalója? – mosolygott a professzor, ami igen vészjósló volt, mert ő *soha* nem mosolygott – Például a származásával kapcsolatban?

– A származásommal? – láthatóan Tyrannopteryxet is zavarba lehetett hozni – Hát izé... Az egy hosszú történet...

– Ráérünk – és ez akár lehetett volna a Tanszék vagy esetleg az egész Egyetem mottója is.

– Khm... Anyám híres szépség volt. Tengerkék pikkelyek, feszes szárnyak, kecses farok hegyes kis tüskékkel. A lehelete... Érezni lehetett az elektromosságot a levegőben, ha valahol megjelent... Apám... Apám igazi őstehetség volt a mágia terén, könnyen lehet, hogy ő volt a kontinens egyik legművészebb mágiaforgatója. Ha ők nem találkoznak egymással, én sem lennék itt. A történetük... A történetüket jómagam is csak hosszas nyomozás során ismertem meg. Egy részüket Anyám mondta el, míg az érem másik oldalát emlékkristályokból gyűjtöttem össze, amelyek feltehetőleg Apámtól származnak... Ő... Ő nem szokta megosztani másokkal a titkait... A történetük...

– Ráérünk...

* * *

Anyám ismét Délre költözött, miután északi útja során páرزott egy hatalmas kék hímmel. Hosszas keresgélés után a Déli-hegylánc egy kietlen völgyének egy barlangjában telepedett le. Kincseit is oda szállította, és mágiájával, amely már akkor is igen számottevő volt, rövid idő alatt a völgy minden lényét a szolgálatába állította. Itt a völgyben pihent, egyrészt mert megsérült, amikor a hím meghágta, másrészt mert nem sokkal később három gyönyörű zafírszín tojásnak adott életet. Elkövetkező éveit a tojások gondozásának és kiköltésének szentelte. Sikerült békésen együttélnie szomszédaival, a völgyön túli embernépekkel. Példaértékű diplomáciai érzékével gyorsan megtalálta velük a közös hangot, és kapcsolatuk kölcsönösen előnyössé vált. Az embernépek minden holdfordulóra ajándékként ökröket hajtottak a barlangja közelébe amelyeket Anyám befalt, ő pedig cserébe nem pusztította el az embernépek falvait, városait. Az idillt csak a mágus érkezése törte meg.

A hágókon átutazó kereskedők össze-vissza történeteket meséltek a mágusról, aki egy rubinszín toronyban lakott, amely a tengerből emelkedett ki egyik napról a másikra. Anyám felfigyelt rá, és tudta, hogy pontosabb információkra van szüksége. Később megjelentek a távolban a füstoszlopok, így jelezvén hogy valaki kevésbé kesztyűs kézzel bánik a falvakkal. Anyám nem mozdulhatott a tojások mellől, így a völgy apró állatait küldte szerteszét, hogy tudjanak meg minél többet erről a bizonyos mágusról. Az ő szemükön keresztül látta a felégetett falvakat, felperzselt földeket, és a leölt állatokat. Nem értette, mi végre ez az értelmetlen pusztítás. A mágus egy izzó vasszekéren közlekedett, amit három óriásszalamandra húzott. Anyám már messziről megérezte ellenfele kisugárzását, és ez is elég volt ahhoz, hogy semmi, de semmi jóra ne számíton.

Egy jégmadár szemével látta meg. Nagyon apró, nagyon göthös és nagyon kopasz öregember volt, dús szakállal. Ráncos fején furcsa vörös tetoválás díszelgett valami nem evilági teremtményről. Szemöldöke nem volt, hiszen aki az elemi tüzek misztériumát ilyen mélyen tanulmányozza, az nem engedhet meg magának olyan luxust, mint a szemöldök. A mágus egy szilvafa alatt ült egy apró széken, előtte sakktábla. Kormos ujjaival szakállát morzsolgatta, majd megemelte az egyik sakkfigurát, és elmélázott, mikor is egy pillanatra találkozott a tekintete a fán ülő jégmadárral.

– Már vártalak, Leocadia – szólalt meg a mágus – A nevem Arkabeus. Az Őstüzek Páholyának mestere vagyok, a Belső Kör tagja. Békével jöttem e földre, nem akarok vérontást. Cserébe arra kérlek, add át nekem a tojásaidat, és nem bántalak.

– Takarodj a földemről! – mennydörögte a parányi jégmadár Anyám öblös hangján.

– Nem áltatlak Leocadia – mosolygott Arkabeus – semmi esélyed. Nálad sokkal hatalmasabb és veszedelmesebb bestiákat is égettem már porrá, és te sem jelentesz problémát.

– letette a sakkfiguráját, majd szép lassan átment a tábla túloldalára – Én a Páholy Belső Körének tagja vagyok. Még nem találkoztál hozzám hasonlóan nagyhatalmú varázslóval, és ha most nem viselkedsz okosan, nem lesz már később, amikor megtehetnéd.

A mágus csettintett, és egy apró szikra pattant ki ujjai közül. A szikra egyre nagyobb lett, miközben egy kört írt le a mágus koponyája körül, majd jókora tűzlabdaként egyenest a szilvafába csapódott. A jégmadár villámgyorsan a levegőbe emelkedett, még épp időben, mert a fa szilánkokra robbant.

– Holnapig meggondolhatod magad – búcsúzott el a mágus.

Anyám inkább maga törte volna fel a tojásokat, mint hogy odaadja egy mágusnak, akinek ki tudja, milyen pokoli varázslathoz van szüksége rájuk. Felkészült a harcra. Tudta, hogy el kell hagynia a barlangját, mert egy sárkány a levegőből tudja igazán kifejtteni az erejét. A tojásokat varázscsapdákkal védte meg, és mágikusan lepecsételte a barlangot maga mögött. Hosszú évek óta először emelkedett a levegőbe, és a mágus tornya felé vette az irányt.

Arkabeus a torony erkélyéről üdvözölte, és intésére parányi lángoló gömb emelkedett fel mellőle. A levegőben egyre nagyobb és nagyobb lett, végül majd háromszor akkora lett, mint Anyám. A tűzelementál süvítve indult meg Anyám felé, aki még időben tért ki a roham elől, de érezte pikkelyein a lényből áradó forróságot. Most ő rohamozott, de hamar belátta, hogy a tűzből font lényhez jobb, ha nem jut közel. Kitért a lény két-három támadása elől, majd a megfelelő pillanatban Anyám kitérte a pófáját, és jó másfél öl széles villámot okádott az elementálra. A tűzlény a találatától elkábult, és zuhanni kezdett. Anyám felé repült, hogy végezzen vele, de benneakadt a lehelet, mert egy izzó tűzgolyó közelgett felé a torony irányából. Alig sikerült kitérnie, de még így is majd megperzselte az izzó lövedék. Már látta a következő tűzgolyót, és közben a szeme sarkából észrevette, ahogy a tűzelementál nem zuhant bele a tengerbe, hanem sikeresen összeszedte magát.

Egymás után tért ki a tűzgolyók elől, és sebesen közeledett a torony felé, mire hirtelen áthatolhatatlan tűzfal jelent meg előtte. Sikerült irányt váltania, de ekkor észrevette, hogy ismét az elementál felé tart. Pofájából újabb villám csapott ki, amely rövid időre harcképtelenné tette az elementált, de nem állhatott meg, mert mögüle csak úgy záporoztak a tűzgolyók. Röptében bűvös igéket idézett meg, és a karmai közt létrejövő gömbvillám ismét telibe találta az elementált, amely két darabra szakadva hullott a tengerbe. Az elementálról a gömbvillám a torony felé pattant, de Anyám csak remélhette, hogy ott kárt tesz valamiben.

A parton leszállt egy sziklacsúcsra, hogy kifújja magát. Ez így nem jó, gondolta, másképp kell próbálkoznia. Ekkor érezte meg, hogy a szikla remeg. Épp időben vetődött le róla, mert a szikla szétrobbant, és forró láva spriccelt onnan, ahol az előbb pihent. A torony felé vette az irányt de a szeme sarkából észrevette, ahogy a vulkánból egy magmalény kászálódik ki. Láthatóan röpképtelen volt, csak a földön mászott. Vajon miért hívott ilyet a mágus?

Megértette. A magmalény nem a tenger felé indult, hanem az ellenkező irányba, a barlang felé, még hozzá meghökkenően gyorsan. Anyám megpördült, lebucskázott egy tűzgolyó elől, majd repült, hogy elkapja a lényt. Az szembefordult vele, és várta a támadást. Ha lett volna szája, talán vigyorgott is volna. De Anyám nem volt olyan ostoba, hogy nekirepüljön. Farkával egy hegyes sziklára sújtott, amely leszakadt, és egyenesen felnyársalta az izzó lényt, aki szétfolyt, és megszilárdult.

Anyám ismét a torony felé repült, ügyesen kerülgetve a felé záporozó tűzgolyókat. Hirtelen elsötétült felette az ég, és tűzeső hullott alá. Fentről is, és szemből is tűz jött, ennyi elől nem tudott kitérni. Nagy levegőt vett, és lecsapott, lemerült a víz alá. Szárnyait és farkát úszásra használva tempózott a torony felé. Leheletét sajnos a víz alatt nemigen tudta használni, de nem is kellett, hiszen itt a tűzmágia sem ért sokat. Megtalálta a torony alját és rátekeredett.

Érezte a toronyból áradó hőt, és a mágus elméjének dühét. Hátizmait megfeszítette, és rántott egyet az épületen, ami meghökkenően könnyen megadta magát, és mennydörgő robajjal dőlt bele a vízbe. Anyám levegőért kapkodva tört a felszínre. Győzött.

Vagy mégsem? A mágus egy izzó fémkorongon állt, amely a víz fölött lebegett. Körülötte tűzaura lobogott, felette pedig egy hatalmas tűzpolip tekergett, mérföldes csápjaival lezárta minden menekülési utat. A mágus karjaival hatalmas nyolcasokat írt le, majd két tenyerét Anyám felé irányította, és lőtt. Anyámnak nem volt levegője, hogy ismét lemerüljön, így kénytelen volt felfelé repülni, és hagyni, hogy a tűzpolip csápjai mögé kerüljenek. A mágus lövése kis híján telibe találta, de az utolsó pillanatban félrebucskázott előle, a tűzgolyó pedig értelmetlenül repült el a távolba. A mágus túl messze volt, hogy foggal-körömmel támadjon, és Anyám túl sokat volt vízben hogy leheletét használja, így ismét mágiájához folyamodott: sűrű ködbe burkolta a környéket.

A mágus hangosan átkozódott. A ködben ő is alig látott, így nem tudott mire lőni. Egyszer csak megpillantotta a sárkányt, amint a polip két csápja között próbál egerutat nyerni. Kimondta a szavakat, széttárta ujjait, és öt parányi meteorit süvített ki ujjai közül, és ízekre szaggatták a menekülőt. Arcára ekkor kiült a döbbenet, és ezt az arckifejezést Anyám soha nem felejtí el. Amit az imént a meteorok telibe kaptak, az ugyanis szétpukkadt, tehát az biztosan nem sárkány volt, hanem csak valami... Illúzió? De ha nem ott van a sárkány, akkor hol? Rájött. Megfordult. Kétségbeesetten próbált varázsolni, de már túl késő volt. Még látta, ahogy Anyám nagyra tátja száját, és fogai közt felserceg az elektromosság, de utána már nem látott semmit, mert az Anyám torkából kicsapó villám egyenesen belécsapott.

Anyám hullafáradtan ért vissza a barlangjába. Megnyugodva látta, hogy a tojások és a csapdák sértetlenek. Győzött. Győzött. Most semmi más nem számított. Csak felszíni égési sebeket kapott, alig-alig fájtak, többnyire csak esztétikai károk keletkeztek a pikkelyeiben. Mágiája hamar eltünteti őket. Győzött, és most csak ez az egy számított. Odatekeredett a tojások köré, a belőlük ki-kipattanó szikrák cirógatták bőrét. Szárnyait rájuk borította, és mély álomba merült. Ott volt ő, és ott voltak a tojások – én és a testvéreim –, és ezek a tojások voltak a legfontosabbak számára az egész életben.

* * *

Nincs annál undorítóbb, mint ha valaki csal a kártyában. A kártya nem csupán a szerencséről szól, a kártya elmék párviadala. A kártya nem pusztán játék, a kártya életforma. Aki a kártyában csal, annak az élete is egy nagy hazugság.

A barbár hős kibaszott nagyra nőtt. Nem az „egy szál ágyékkötőben rohangálok” fajtához tartozott, mert ő Északról jött, és ott baromira hideg van, így simán tüdőgyulladást kapnának egy szál ágyékkötőben. Ő a „tetőtől talpig gyanús eredetű szörmékbe burkolózom, és átható szagot árasztok magamból” fajtához tartozott. Hiszen északi. Kétszarvú sisak is hevert mellette egy széken, az egyik szarv vége természetesen törött. A sárkányharcban tört el. Sárkányölő hős volt ugyanis – természetesen. Megint kinyírt egy sárkányt, és az ő kincséből van az a halom arany, amit feltett. Talán.

Sokkal valószínűbb, hogy a kurafi még csak messziről sem látott sárkányt soha, és a pénzét is mind hamiskártyán nyerte. A sok szörmének más értelme is van, minthogy északi barbárnak tűnjön az ember: a sok prém között elfér még egy-egy plusz kártyalap, és a kezében lévő lapokat titokban ki-kicserélheti szörmék között megbúvó lapokra. Most is épp a kezében lévő,

villámok nyolcasa lapot próbálja kicserélni egy *titokzatos idegenre*, amit az egyik kabátujjából próbál előbűvészkedni. Jó eséllyel le fog bukni, ha így ügyetlenkedik. Ráadásul, pár körrel ezelőtt a mellette ülő kalmárfejedelem már letett az asztalra egy *titokzatos idegent*, és bár most épp lefelé van fordítva, tutira fel fog tűnni valakinek, hogy két *titokzatos idegen* nem lehet egy pakliban. Marha. Ráadásul hiába cseréli ki a lapot, a törpe klánfő, aki már a nyolcadik krigli sört dönti magába, így is erősebb lapokkal rendelkezik: van nála *fekete király* és van nála *mesterdalnok* és még *bíbor kurtizán* is.

Öten ülünk az asztal körül. A középén gyűlő tét már igen tekintélyesre nőtt, az aranyak egy jó része tőlem származik, de a többieknek is sok pénze van bent. A kalmárfejedelem régi zsugás, most is ő hívott minket játszani. Nem játszik túl ügyesen, de a selyem jó üzlet, bőven van miből finanszíroznia kártyaveszteségeit. A törpe klánfőnek könnyű, ő és a rokonai maguk bányásszák az aranyat. A vén báró szebb napokat is látott, a birtokaira felhalmozott adósságot kártyán próbálja visszanyerni. A barbár hős nemrég esett be a fogadóba, rendelt egy kört, és eldicsekedett, hogy mennyi kincse volt a sárkánynak, akit megölt. Lényegében meghívatta magát az asztalhoz. Az ötödik én volnék: egy dúsgazdag elf herceg. Arcomat a legújabb elf udvari divat szerint festem, hajam egyik oldalt teret enged jókora fülemnek, míg a másikat eltarkarja. Tradicionális elf köntöst viselek, minden ujjamon egy-egy drágaköves gyűrű csillog. Csupa tradicionális elf cucc mind.

Körülöttünk testőreink. Mögöttem Sárkányfarok feszít, oldalán elmaradhatatlan tőkardjával. Rosszhírű bérbajvívó, bérpárbajhős. Nem szól, és ha dolgozik, nem is iszik. Ha inna, előbb-utóbb verekedne is, és ekkor mások bizony meghalnak körülötte. Mindig ő győz. Ahogy a többiek méregetik, látom a szemükön, hogy tisztában vannak vele, Sárkányfarok egymaga többet ér, mint az összes gyémántgyűrűm együttvéve. A pengéjét boszorkányos ügyességgel forgatja, ügyessége minden pénzt megér. De gyorsan el is szórja, amit összegyűjt, minden balhében benne van, útját hullák és meggyalázott asszonyok szegélyezik. Bizonyára mindenki hallott a botrányáról az Acélkirály udvarában. Némiképp forró lett a lába alatt a talaj, és az anyagi erőforrásai is megcsappanhattak. Ezért kényszerülhetett egy hozzám hasonló (kurvára tradicionális) elf nagyúr zsoldjába.

A törpét rokonai és üzletfelei kísérték el, négy csimbókos szakállú, izomagyú kisember, talpig vasban. A kalmárfejedelem három zsoldost hozott: egy kopasz, félszemű fickó egy irdatan pallossal, egy ork, aki az elmúlt két órát azzal töltötte, hogy a sarokban ül és rőfög, miközben két igen alaposan összegubancolódott láncos buzogányt próbál kibogozni, és egy inkompetens varázsló. Utóbbi nincs a helyzet magaslatán, mert egész idő alatt valami kódexben szütyög, és láthatóan fingja sincsen, hogy mi folyik ebben a fogadóban. Ha egy csöpp sütnivalója is lenne, már rég kiverte volna a balhét. A bárót hű szolgája kísérte el, aki legalább olyan öreg lehet, mint az ódon kastély, amit meg akarnak menteni. Egyedül a barbár nem hozott testőrt. Hülyén is hatna egy sárkányölő barbár, aki testőrökkel védi magát... Vajon honnan szerezte azt a sok aranyat? Megvizsgáltam őket, nem valószínű, hogy hamisak lennének.

Eddig többnyire veszítettem. Az elején keveset, aztán sokat. Utána egy kicsit szerencsém volt, és nyertem, majd megint veszítettem. Ez így van jól, hiszen dúsgazdag elf herceg vagyok, a pénz nem számít. Az a tervem, hogy ezt a kört még elveszítem, utána a következőt is, az azután következőben nagy szerencsém lesz, és rengeteget nyerek, utána megint veszíteni kezdek, és végül kis veszteséggel szeretnék felállni az asztaltól. Egészen jól mentek a dolgok, amíg az a kretén barbár el nem kezdett babrálni a lapokkal. Nem örülnék neki, ha lebukna. Szinte biztos, hogy meglincselnék, bár ha szerencséje van, csak kiherélik, és levágják az ujjait. Undorító, ha valaki csal a kártyában, de nem szeretnék botrányt. Profi vagyok, ez a játék

számomra tisztán befektetés.

A törpe lapjai a legerősebbek. A kalmárfejedelemnek esélye sincs. A vén báró jó játékos, és van nála egy *vörös sárkány*, meg a *polip* sorból a kilences, tizes és a tizenegyes. De a törpe ellen ez nem elég. Ha tudná a báró, hogy mi van a törpénél, és merne nagyot kockáztatni, akkor három lapot kérne. A pakliban következő harmadik lap pedig a *csuklyás lovas*, és az megmentené. De szinte kizárt, hogy az öreg ekkorát kockáztasson. Óvatos öreg róka, és nincsenek tartalékai.

A barbár időközben előbúvészkedte a lapját, és terít. Látom, ahogy a törpe klánfő elvörösödik, majd hatalmasat bődül. Szekercéje az asztalba vágódik, majd az asztalra ugorván üvölti, hogy csalás, és próbálja előkeríteni a másik lapot. Döntöttem. Békésebb, ha a barbárnak a feje is és a golyói is a helyén maradnak. Ahogy a törpe felemeli az utolsó lefelé fordított lapot, a *titokzatos idegent* átváltozik, és a törpe egy *kéksárkányt* emel a magasba. Az asztal tetején álló törpe értetlenül bámulja a *kéksárkányt*, és a többiek is vakarják a fejüket. Nem szeretek improvizálni. A barbár izzad, mint a ló, és nem a szőrmék miatt.

– Esküdni mertem volna... – dünnyögi a törpe, és visszakászálódik a helyére.

– Bocsánat – köhinti a báró – de nem két *kéksárkány* van épp az asztalon?

Basszameg! Basszameg! Miért nem hagytam, hogy kiheréljék a barbárt? Miért kellett improvizálnom a hülye kártyalap átváltoztatásával? Az az áldott jó szívem fog a sírba vinni!

Most már mindenki ordít. A törpe klán baltákat, kalapácsokat és csákányokat, kerített elő (ki tudja, honnan), és vartyogó nyelvükön kiabálnak dühödeten, holott tudják jól, hogy senki nem érti. A kalmárfejedelem az asztalt csapkodja, a kopasz meglegetti pallosát, az ork pedig már talpon (nagyon gyors, majdnem olyan gyors, mint Sárkányfarok – ezt meg kell jegyezni) tőre a kezében. A varázsló döbbenten néz, és leejti a könyvét. A barbár ordít a lehangosabban, jókora pörölyvel adva nyomatékot szavainak. Sárkányfarok most is néma. Nyugodtan áll, tőr kardja kivonva. Pusztán a pillantásával meg tudja fékezni bármelyiket. Én és a báró maradtunk csak ülve. Ő azért, mert még mindig nem esett le neki, mi is történt, jómagam pedig szép nyugodtan hátradőltem a székemben, és két apró pálcát húztam elő köntösömből, és magabiztosan mosolygok. Az egyik pálcám végén (amelyik a törpék felé mutat) valami fura lény koponyája vigyorog, zölden izzó szemekkel, a másik pálcá végén (amelyik az orkot célozza) pedig pöttöm villámocska fénylik.

– Uraim – nyugodt hangom kétséget sem hagy afelől, hogy a két (tradicionális elf) varázspálca pillanatok alatt hamuvá égethet mindenkit a fogadóban – nem lehetne ezt nyugodtabban megbeszélni?

– Csaló! – üvölti valamelyik törpe, már nem tudom, melyik melyik, úgy összekeveredtek.

– Vizsgáljuk meg a kártyalapokat! – javasolja a kalmárfejedelem.

– Feketemágia! – bömböli a barbár, és a tesze-tosza varázslóra mutogat, mintha őt próbálná gyanúba keverni.

– Uraim! – kezdem – Elég nyilvánvaló bizonyítékát láttuk, hogy valami nincsen rendben. Biztos vagyok benne, hogy valami félreértés történt, és nemsokára jót fogunk nevetni az egész ügyön. Javaslom, hogy a félreértés mielőbbi tisztázása végett első lépésként mindeki tűrje fel a ruhája ujját.

Eldöntöttem, hogy féreteszem amúgy irgalmas szívemet, és lebuktatom a barbárt. Megérdemli, hiszen gusztustalan dolog, ha valaki csal a kártyában. A barbár érzi a veszét, mondani próbál valamit, de ekkor kiesik egy kártyalap a ruhája ujjából.

– Ez nem az enyém! – Távobabb ugrik a laptól, és erre még néhány kártya hullik ki a szőrmék közül. Kétsébeesetten salpaál, de csak úgy potyognak ki a lapok a ruhájából.

Teljesen elfehérdeik, nem érti. Összesen öt lap volt nála, és a most legalább egy fél pakli kihullott a bundájából.

Tudja, nagyon jól tudja, hogy ezt nem úszhatja meg szárazon. Nekiiramodik, Sárkányfarok felé lendíti a pörölyét, de ez csak csel, mert mégis az ork felé ugrik. Feldönti az orkot, és a pörölye hatalmasat csattan az egyik törpe vállvertjén. Kiló, egyenesen a fogadó ajtaja felé, de az egyik törpe fellöki. Innen nem jut ki élve. Bukfencet vet, talpra esik, majd rohanna, de Sárkányfarok állja az útját. Vajon Sárkányfarok mélyfekete szemének pillantása állította meg, vagy a torkát csiklandozó tőr kard?

– Elég volt – szól Sárkányfarok. A hamiskártyás pörölye a földre hull, és a küzdelemnek ezzel vége. Hiába, a testőröm egy zseni!

A kalmár azt javasolja, fel kellene húzni a barbárt a fogadó előtt az egyik fára. A leterített törpe feltápáskodik, a barbár pedig sírva fakad, és az életéért könyörög. A kopasz odalép hozzá, hogy hátracsavarja a karját, és ekkor történik a baj. Mármint, a második baj. A kopasz valahogy megbotlik, feldönti a böggő barbárt, és mind a ketten belezuhannak Sárkányfarok túhegyes tőr kardjába.

Ez a fickó mégsem zseni... Ha már szinte emberfeletti reflexei vannak, hát miért nem húzta vissza azt a kardot!? Ha Sárkányfarok pengéje annak rendje és módja szerint felnyársalja őket, a barbár azonnal meghal, és a kopasz is kiszerved néhány napon belül, utána pedig mindenki elfelejti az egészet. (Se egy csaló, se egy zsoldos nem hiányzik senkinek.) De ebben a fogadóban semmi nem történt a dolgok rendje és módja szerint, már nagyon-nagyon régen. A penge keresztülzaladt rajtuk, ők pedig rémulten sikoltottak – az ijedtségtől. Mindenki látta, hogy kutya bajuk nem történt.

– Uraim! Megállapítom, hogy itt bizony csalás történt, és ez undorító dolog. Egy csaló pedig nem halhat ilyen könnyű és gyors halált! Sárkányfarok, bocsáss meg, de nem hagyhattam, hogy felnyársald őket. – Gyűrűim csillingeltek, ahogy tapsoltam egyet, és a Sárkányfarok pengéje az áttetszőből ismét megszilárdult. – Javaslom, szórakozzunk el egy kicsit ezzel a disznóval, mielőtt végzünk vele.

Osztatlan sikert arattam. Az emberek – és láthatóan a törpék is – semmit nem szeretnek annyira, mint megkínózni egymást; erre mindig lehet számítani. A barbár rimánkodott, a kopasz pedig megköszönte, hogy mágiámmal megvédtem a pengétől. Még a varázsló is elismerését fejezte ki az ügyes mágikus trükk miatt. A barbárt egy asztalra terítették, és elkezdték levagdosni róla a ruhákat. Nagyon hosszú lesz neki az éjszaka...

– Öhöm... – röffentette az ork – Mielőtt nekikezdenénk, szeretnék még megtudni valamit... Az lenne a kérdésem, hogy...

És ebben a pillanatban teljesen váratlanul hatalmasat rúgott az egyik székebe. Könnyű kis székecske volt, gyorsan repült, és messzire... Keresztülrepült Sárkányfarkon, aki csak állt és bámult.

– Öhöm... Ez az úr itt... – mutatott Sárkányfarokra – nincsen itt... egyáltalán. Nem a tőr kard volt megbűvölve... Az úr a tőr karddal...

– Illúzió! – ámultak el a törpék.

– Ügyes vagy, Varangypofa! – szakította félbe a kalmárfejedelem – De nem kezdhetnék neki a mókának?

– Öhöm... Elhamarkodottan cselekednék... A teremben egy illuzionista ügyködik, és ki tudja még, mi nem az, aminek látszik. Biztos, hogy a sárkányölő valóban hamiskártyás?

Igen, ő tényleg az. De disznóság volt, hogy rám is felhívta a figyelmet. Épp ezt akartam elkerülni, amikor a barbárt próbáltam menteni. A mocsok ráadásul Sárkányfarkot is leleplezte. Én alkottam, én tökéletesítettem, szerveztem neki pár bajokat, amiket megnyer, nőket, akiket

megront... Ha elterjed, hogy a fickó *nincs*, és csak egy trükk, sok évnyi munkám vész kárba! De most lehet, hogy ennél nagyobb a baj, itt az idő, hogy odébbálljon az ember.

– Tente bácsi! – förmedt rá a kalmár a bérvarázslójára – Miért nem vette észre, hogy illúzió van a teremben!?

– Öhöm... – kezdenek nem tetszeni az így kezdődő mondatok – Meg kell kérdeznem az elf uraságot, mennyire jól ismeri a testőrét?

Minden tekintet énrám szegeződik, és ezek a tekintetek egyáltalán nem barátságosak. Az egyik törpe a tekintetének egy bárdal is nyomatékot akar adni, így ismét előhúzom a pálcáimat, és rászegezem őket a jelenlévőkre. Tényleg itt az ideje odébbállni.

– Semmi szükség így elragadtatni magunkat. A fickót egy hete vettem fel. Hallottam, hogy ördögös bajvívó hírében áll, de tény, hogy még nem láttam verekedni. Valaki itt engem is átvert. Ugyanolyan áldozat vagyok, mint mindenki más.

– Öhöm... – lépett oda hozzám Varagypofa – Még azt szeretném megkérdezni...

De nem mondta meg, mit szeretne megkérdezni, helyette inkább egy villámgyors mozdulattal a torkomba dőfte a törét az ork disznó. Mit lehet ilyenkor tenni? Átvágták a nyaki ütőeremet. Fekszem a földön, és spriccel belőlem a vér. Hörgök, és miközben kiszenvedek, próbálok megkérdezni, miért öltek meg ilyen kegyetlenül és értelmetlenül. Közben véres hab csorog a számból, meg ilyenek. Elég nagy látványosság vagyok, mások is odagyűlnek körém, akiket a testőrök eddig távoltartottak a kártyaasztaltól. Már nincs messzire a kijárat. Közben egyre nagyobb vértócsa vesz körül. Görcsös rángásaim elmúlnak, és már a spriccelés is alábbhagy. A varázsló a pálcáimat próbálja begyűjteni. De vajon hol lehet az ork?

Ököl csattan az arcmon. Kerekesszékem felborul, és rettentő dőlök ki belőle. A földön vagyok, de most már *tényleg*. Eltörhette az orromat. Vérzek. Rohadék! Feltápászkodnék, de az én alkatommal ez nem könnyű... Az ajóban az ork áll, de vajon hogy a pokolban kerülhetett oda? Kiment a hátsó ajtón, és bejött itt? Belém rúg egyet. Láthatatlan vagyok, csak taláломra rúghat. Ehhez képest jól céloz.

– Öhöm... Míg ott szórakoztok, ez itt megpróbált meglépni.

Azok értetlenül néznek rám, de ez rámdob egy köpenyt. Betakar. Most már mindenki látja, hogy a kijáratnál van valami a földön. Illetve valaki. Én.

– Öhöm... Látványos volt a haláljelenet, de a vérnek a szaga... Nem stimmel. Tente bácsit megkérnék, hogy derítse ki, mi folyik itt. – Varagypofa rúg még belém néhányat, hogy ne léphessek meg az előző trükkel. A varázsló előbb-utóbb megtalálja, és hatástalanítja a láthatatlanság-varázslatot, ami eddig eltakart.

– De hiszen ez nem is ő!

– De ez ő. Sőt, ez az igazi ő. Csak nem elf. Mekkora hájpacni!!

Hát tényleg nem vagyok elf. Hosszasan tanulmányoztam a kultúrájukat, és sokat éltem elfek között, így az embereknek remekül játszom az elfet. Az elfek misztikusak, idegenek, és az emberek felnéznek rájuk, így elf képébe bújva könnyű hatni másokra. Alkatilag viszont egyáltalán nem vagyok elf. Két-három mázsza körül nyomhatok, és a kerekesszékem nélkül nehezen tudok lábbaállni. Na jó, szeretek enni, és akkor mi van?! Próbálok feltápászkodni, de a pocakom lefelé húz. Többszörös tokával övezett, tökkopasz fejemből apró disznószemekkel méregetem a többieket. Az orrom eddig sem volt túl előnyös, erre most még el is törte ez az ork disznó. Rúgnak belém még egyet. Vajon ki volt az? A zsírrétegek sokat felfognak, de attól még fáj, nagyon fáj.

Szegény családból származom. Ki tudja, hány testvérem is volt? Én voltam az egyik legnagyobb. Beszakadt a házunk teteje, nem volt tűzifánk és alig volt mit ennünk. Egyedül

az menthetett meg bennünket az éhhaláltól, ha beköszönt a tél, és halálra fagyunk. Esetleg az, ha sikerül pénzzé tennünk valamit, de nem volt semmink, ami értékes lett volna. Amikor egy mágus érkezett a falunkba, és érdeklődött irántam, elég nyilvánvaló lett, hogy én leszek az, akit pénzzé teszünk. Megvett, „inasnak”. A szüleim kaptak értem egy erszény aranyat, és ráadásként egy varázslattal megjavította a háztetőt, egy másikkal pedig megtöltötte az éléskamrát jó füstölt sonkákkal, a csúrt pedig fával. Cserébe vele kellett mennem. Szerencsére észrevette, hogy van tehetségem a mágia iránt, és tanítgatni is kezdett. Tény és való, a vén pedofiltól többet tanultam, mint bárki mástól az életemben. Később, sokkal később szembe kellett kerülnöm mesteremmel, de az egy másik történet, és máshol kerül elbeszélésre. A családmat soha többet nem láttam. Néha eszembe jutnak. Elképzelem őket, amint ott ülnek a jó meleg szobában, ég mellettük a kandalló, és közben – megfagynak. Az öreg mester nem mágus volt, hanem illuzionista, és engem is az illúziók mágiájára tanított ki.

Izgalmas dolog az illúzió. Megformázhatsz bárkit és bármit. Lesz színe, alakja, hangja, szaga, és még íze is, pont úgy, mintha valódi lenne, de nem az. Az illúzió ugyanis *nincs*. Látod, hallod, meg tudod érinteni, meg is tudod enni, azt hiszed, jól is laktál tőle, de mindez csak káprázat, csak szemfényvesztés, csak trükk. Egy jó illuzionista bármit elhitethet veled, akár az összes érzékszervedet becsaphatja, de az illúziómágia *semmit* nem tud változtatni a valóságon. Elsőre azt hihetnéd, ez súlyos korlát, de nem az. Egy hatalmas mágus hegyeket mozgathat meg a mágiájával. Egy kezdő illuzionista is mozgathat hegyeket, de akkor a hegyek valójában nem mozdulnak el. Minek is elmozdítani a hegyeket, nem elég, ha mindenki azt hiszi, hogy elmozdultak? Hát nem felesleges a mágiát arra használni, hogy megcsináljunk vele ezt vagy azt, amikor sokkal egyszerűbb, ha másokkal csináltatjuk meg, amit szeretnénk? Csak oda kell figyelni a részletekre, és mindent gondosan elő kell készíteni. Némi intelligenciával is felruházhatod az illúziót. Figyelhet és reagálhat a külvilágra; például csinálhatsz illúziópoharat, ami összetörik, ha leejted. Teremthetsz illúziókatonát, amelyik harcol, vagy illúziókurvát, akivel dugni lehet. Némely illúzióval még beszélgetni is lehet, bár alaposan fel kell készíteni, hogy a bonyultabb kérdésekre is adekvát választ adjon. Le is másolhatod a valóságot, esetleg megváltoztatva azt. Nemcsak tükröt lehet csinálni: egyik illúzióm az imént a kártyapartnereim kezében lévő lapokról jelenített meg másolatot a számomra, ezáltal frankón figyelemmel kísérhettem, hogy kinél milyen lapok vannak. Amikor a barbár gyanússá vált, nos neki a szörméi alá is benéztem. A kártyalapokat bármikor teljesen át tudtam írni, én döntöthettem el, kinek milyen lapot osztanak. Igazság szerint, nemcsak a kártyaparti alatt, de már előtte is, az elmúlt napokban, a mai akció előkészítése során is elég sokmindent az irányításom alá vontam a fogadóban... Hiába, az illúzió szinte korlátlan lehetőségeket biztosít. Szinte. Csak oda kell figyelni a részletekre, és mindent gondosan elő kell készíteni. Na és persze nem szabad lebukni.

Most viszont tényleg állati nagy szarban voltam. Az illúzió egyik halála, ha gyanakodnak rá. A másik halála, ha nincs idő felkészülni. Gyanakodni már gyanakodtak, új illúziót teremteni pedig már nem volt idő...

Hiába sivalkodtam, ezek ütöttek és rúgtak. Esküszöm, ott helyben halálra vertek volna, ha nem érkezik meg a városi őrség.

– Elég legyen! – Kondar kapitányt öblös hangja pillanatok alatt rendet teremtett a teremben. A kapitány kőkemény, szigorú, de igazságos ember hírében állt, nagy tisztelet övezte a városban. Ellentmondást nem tűrő fellépésével pillanatok alatt lefegyverezte volna a társaságot még akkor is, ha nem áll mögötte az őrség hat alabárdosa.

– Mi folyik itt? – Kérdésére az öreg báró röviden elmondta, hogy ez a hájas disznó (aki én volnék) mindenféle gonosz praktikával megbűvölte a kártyalapokat, és ki akarta fosztani a

társaságot.

– Akármit is tett, nem tűröm az önbíráskodást. Ha valóban bűnös, a törvény előtt fog felelni tetteiért. Ha a békebíró úgy határoz, lógni fog. Bár jó erős fa kell majd ennek a hájpacninak.

Többen kiabáltak, hogy kötélre vele, meg hogy túl jó a kötél is túl jó nekem, meg ehhez hasonlók. Kondar kapitány viszont leszögezte, hogy elítélni viszont csak a békebíró ítélhet el, és bárki bántalmaz, a nyakát kockáztatja. Két ór megragadott, hátracsavarták a kezemet, és próbáltak talpra állítani.

– Nagy szerencséd, hogy épp megérkezett az őrég! Ha a kezünkben maradsz, nem úszod meg! – A barbárnak már nagy volt a szája. Most, hogy nyilvánvalóvá vált, hogy valaki mágiával manipulálta a kártyalapokat, már simán ki tudja dumálni magát. Ez a marha megússza!

– Vigyázzanak vele, trükkös gazfickó ez! – kiáltotta egy szakállas úr, aki korábban egy szomszéd asztalnál ült a családjával – Tuti meg akar majd szökni!

– Az őrégnek van saját varázslója – biztosította a kapitány – rajta tartja majd a szemét.

– Kapitány úr! – kezdte Tente bácsi – Legyenek ám óvatosak, az a tapasztalat, hogy ez a semmirekellő különösen agyafúrt ám, és még varázslókat, még a... khmm... tapasztalt, igen tapasztalt varázslókat is be tudja ám csapni, nagyon nehéz kiszűrni a trükkjeit.

A kapitány megállt egy pillanatra, majd szokása szerint, szakállát simogatva elgondolkozott.

– Ez esetben, megkérném Tente bácsit, hogy tartson velünk, és okítsa ki a mi varázslónkat, illetve segítsen a gonosztevő őrzésében.

– Örömmel kapitány úr!

Így Tente bácsi is velünk tartott, ahogy megindultunk kifelé, és a két (majd később egyenesen négy) városi őr nyögdecselve cipelt, vonszolt kifelé a fogadóból. Elég siralmas látványt nyújtottam.

– Öhöm... Kapitány úr, megbocsátna még egy percre? – Hú, de nem szeretem, ha ez az ork kinyitja a pofáját!

– Igen?

– Honnan tudja Kapitány úr, hogy ezt a varázsló komát Tente bácsinak hívják? Sose járt még a városnak a közelében sem.

– Tente bácsi messze földön ismert, nagyhírű varázsló. Megtiszteltetés, hogy városunkban üdvözölhetjük, és segíti az őrég munkáját. Na, gyerünk, vigyétek ezt a disznót, fiúk!

Már fordult volna kifelé, de Varangypofa dobótőre sziszegve szelte át a levegőt, egyenest a kapitány lapockája irányába. Kondar kapitány tapasztalt harcos volt, a hatodik érzéke megsúgta neki, hogy veszély fenyegeti. Az utolsó pillanatban félreugrott, de az ork töre még így is végighasította az alkarját, majd megállt az ajtófélfában.

– Hogy képzeled ezt ork kutya! Vasra veretlek, ha az őrég katonáira támadsz! – mennydörögte a kapitány.

– Öhöm... A szemfényvesztő itt marad. Engem pedig nem csuk le senki.

– Varangypofa! Nem azért fizetlek, hogy az őréggel kötözködj nekem! – figyelmeztette a kalmár.

– Öhöm... Nem kötözködöm én az őréggel! – böfögte az ork – Nincs is itt az őrég. Nem gondoljátok, hogy pont a megfelelő pillanatban érkeztek a hájas disznó megmentésére? Őszintén tisztelem a Kapitány urat, de ez itt nem a Kapitány úr, hanem ugyanolyan illúzióizé, mint amilyen a testőre volt. – Hogy azt a jó ork anyádat előlről meg hátulról! És még az orokról mondják, hogy buták! Ne higgyetek a sztereotípiáknak!

Varangypofa szép lassan, de határozottan megindult a kapitány felé. Senki nem állította meg.

– Vigyázz, mit teszel, te ork! – a kapitány kivonta a kardját, és Varangypofa mellének szegezte, de hiába. Az ork egyenesen belegyalogolt a kardba, majd szép nyugodtan keresztülsetált a kapitányon. Többé nem láttam értelmét, hogy fenntartsam az illúziót, a kapitány az őrséggel egyetemben szertefoszlott. Egy pillanatnyi csend következett, és egyedül álltam a terem közepén.

– Mégis, mire volt jó ez, hájzsák? – förmedt rám az egyik törpe – Ha eddig azt hitted, megúszhatod, nos...

– Ami azt illeti – vigyorodtam el – így van időm elővenni ezt!

Apró, de vészjósló pálcát húztam elő a köpenyemből, és a társaságra szegeztem. Egyszerű fekete pálca fekete volt, *nagyon* fekete, de mégis valami halvány derengés övezte. Csak úgy sugárzott belőle a pusztító sötétség, amit rájuk szabadíthatok.

– Én most szépen elsétálok – jelentettem ki – és bárki közelít, a földdel teszem egyenlővé az egész fogadót.

Az egyik asztaltól hangos kacagás törte meg a csendet. Három helyi favágó itta ott eddig a pálinkát, és a közelmúlt eseményeivel eléggé magunkra vontuk a figyelmüket. Nagydarab, harcsabajszú pacák állt fel és így kiáltott:

– Nehogy bedőljetek neki! Ez is csak amolyan ijjúzizjő, vagy mi!

– Ez a pálca nem illúzió, jóember. Mindig van egy B tervem, és kell bevetem.

– Ne mán na! Hiszi a piszi! Ez is csak kamu!

– Ne akard kipróbálni!

A fickó kacagva megindult felém.

– Te akartad! – és kimondtam a pálcát aktiváló varázsszót.

Parányi zöld színű energiagömb bukkant elő a pálca végéből, majd furcsa búgó hangot hallatva megindult a melák felé, majd hirtelen felgyorsult. A fickónak egy ideig az arcára volt írva, hogy most aztán nagyon elbaszott valamit, de aztán már nem volt arca, sőt még felsőteste sem. Szétrobbant, és égett húscsapatok terítettek be mindent és mindenkit a fogadóban. A gömb maradéka az asztalát és a mögötte lévő falat robbantotta szilánkokra, és a két társa sem járt túl jól. Ahogy eloszlott a füst, hatalmas lyuk tátongott a fogadó oldalán, és látni lehetett a tér túloldalán álló templomot is. Aki odakint járt, az most sikoltva próbált minél messzebb kerülni a fogadótól.

– Sajnálom, hogy így végződött, senkit nem akartam bántani, de megvédem magam. Esetleg van még valaki, aki ki akarja próbálni, hogy valódi-e a pálca? – tettem fel a költői kérdést.

– A kezem! Leégette a kezemet! – siránkozott az egyik sérült – Miért kellett Gromeknek hősködni?

A másik nem siránkozott. Csak ült a sarokban, és remegve bámulta kezében a kiömlött beleit.

– Öhöm... Hát én.

Az ork látszólag egykedvűen állt a bejárat előtt, elzárva a kifelé vezető utat.

– Jól meggondoltad? Téged történetesen szívesen kinyírlak.

– Rajta, szemfényvesztő! – csak blöfföl.

Elvigyorodtam, mikor láttam, hogy egy izzadságcsepp megindul lefelé az ork szinte teljesen kopasz fején. Én meg csak néztem, néztem, egyenesen a szemébe. Térj ki! Kimondtam a varázsszót. Térj ki!

Újabb zöld energiagömb jelent meg, és süvített nyílegyenesen az ork mellkasa közepébe. Robbanás. Füst. Varangypofa elszenesedett darabjai szanaszét szóródtak, tanúbizonyságul, hogy nem lehet valakinek mindig igaza. A fogadósné menten elalélt, ahogy az egyik, még felismerhető kar az ölébe esett. Egy láb pörögve csúszott végig a padlón, és a báró széke alatt állt meg. Én pedig elindultam szaporán, egyenesen a füstbe.

Csattanás. Reccsenés. Ez utóbbi az állam volt.

– Öhöm... Én még élek.

Szétpukkadtak a végtagok, eltűntek a hullák – Gromek és a haverjai ma reggel egy különös megbízást kaptak, így egy másik városba kellett menniük – eltűnt a füst, és már nem lehetett érezni azt a rémes szagot sem. A lyuk is benőtt a fogadó oldalán, így már a templom sem látszódott. Én meg ott feküdtem kiterítve az ork előtt, törött állkapoccsal.

– Ennek tényleg túl jó a kötél – ezt nem tudom, ki mondta.

Ez volt a vég. Egyszerűen nem volt több adum. Volt ugyan még néhány működő illúzióm, de azok teljesen használhatatlanok voltak ilyen célokra. Éreztem, ahogy a tömeg körém gyűlik...

– Öhöm... Mielőtt kinyírnánk...

– Mi az, Varangy?

– Tente bácsit megkérném, hogy vizsgálja meg az aranyat az asztalon.

– Természetesen már megtettem, Varangypofa, az arany tökéletesen valódi. Nem vagyok hülye.

– Alaposabban, Tente bácsi. Öhöm... Kizárt, hogy ez ravasz fickó valódi pénzzel játszott volna. Itt semmi nem igazi, semminek nem hihetünk. – Sajnos Varangypofa az, őt nem én teremtettem. Pedig szívesen eltüntetném.

– Mondtam, hogy az arany valódi. Látod, Varangypofa... A patvarba!

Nem igazán tudtam oda fordítani a fejemet, így csak sejtettem, mi történhetett. Az előttem – illetve az elf herceg előtt – lévő kupac valódi pénz volt, míg a többiek már szinte csak hamis, illúziópénzzel rendelkeztek. Nem kártyáznék én, ha ilyen nagy vagyonom lenne! Nem akartam én nyerni, mert az feltűnő. Csak az elf herceg illúziópénzét akartam kicserélni a többiek valódi aranyára. Számomra a játék befektetés. Korábban annyiszor, de annyiszor bejött már... Sajnos, gyorsan megy a pénz, hiszen szeretem a fényűző életmódot. Van, amit nem lehet illúziópénzzel fizetni, mert bizonyos helyeken *tényleg* figyelnek a részletekre.

– Rohadék! Gennyláda! – Most már aztán tényleg elmondtak mindennek. Nem csak az derült ki, hogy *majdnem* átvertem őket, hanem az, hogy a vagyon, amit megnyerni véltek az *nincs*, illetve legfeljebb csak a saját pénzüket kaphatják vissza.

– Öhöm... Ő tartozik nekünk. – Nekünk? Az ork nem is játszott. – Mi lenne, ha kifizettetnék vele, a tartozását. Triplán. De nem illúziópénzzel! Ismerek egy kedves bérvarázslót a városban. Rátész egy jó kis átkot, és lerohad ennek mindene, ha nem fizet egy hónapon belül. A pénzt, amit hoz, majd megvizsgáltatjuk. Alaposan. Több varázslóval. – Itt Tente bácsira nézett, aki hirtelen valami nagyon érdekes dolgot kezdett figyelni az egyik sarokban.

Ez az ötlet nagy tetszést aratott. Alapvetően nekem is szimpatikusabb volt, mintha itt helyben felkoncolnának. Csak találok majd valamilyen megoldást, hogy kibújjak a varázslat alól. Bár egy igazán ügyes varázsló ellen nem sokat tehetek, ha az gyanakszik az illúzióra.

– És honnan lesz neki ennyi pénze? – vetette fel a kalmárfejedelem.

– Ügyes fickó ez, majd megoldja! – a báró az egyik élharcosa lett az ötletnek – Ha pedig elbukik, tán csúnyább módon hal meg, mintha mi nyírnánk ki!

– Tudok egy elfet, aki egy kész vagyont fizetne egy sárkánytojásért! – A barbárnak tényleg nagy lett a szája.

Sárkánytojás!? Honnan a rákból szerezzek én sárkánytojást!? Csak nem egy sárkánytól!? Azok... ízé... nagyok... harapnak... tüzet okádnak... meg miazmást... Ajjajajj! Valahol itt ájultam el.

Ez a másik varázsló, akit az ork ismert, sajnos tényleg értette a dolgát. Eddig nem sikerült átvernem. Leginkább még abban reménykedhetek, hogy ő is szélhámos, és nem is tesz rám átkot. De sajnos elég meggyőzőnek tűnik. A végén még kénytelen leszek sárkánytojást szerezni, pedig az kész öngyilkosság. Ráadásul az átok mellett mindenféle biztosítékot is akarnak. Épp egy emlékkristályt hoznak, hogy kiolvassák az emlékeimet.

Nem! Nem, nem! Nem akarom, hogy a fejemben nyúlkaljanak, és kiolvassák az emlékeimet!!!

* * *

Anyánk közel másfél évig kotlott a tojásokon, és végül három aranyos sárkányfióknak adott életet. A tesóimmal közel egyszerre keltünk ki. Elsőként bátyám, Brontoraxus, a Mennydörgő Király repesztette meg az őt körülvevő héjat. Másodiknak jómagam, Tyrannopteryx, a Szárnyas Zsarnok voltam az, aki kibújt a tojásból. Végül harmadikként öcsém, Styracosthenes, a Tüskés Bölcs tojásán ültek el a kisülések, majd ő is feltörte tojását, és csatlakozott hozzánk.

Anyánk szívét-lelkét kitette értünk. Innentől kénytelen volt elhagyni a barlangot, és igen hathatós mágiájával óvott bennünket, amíg ő élelmet szerzett. Többnyire ökröket vagy mamutokat szállított nekünk, de néha igazi tengeri csemegét, bálnákat emelt ki a kedvünkért.

Brontox bátyám volt a legerősebb. Ő verekedte ki magának a legnagyobb darabokat a mamutokból, de szerencsére Anyánk nem hagyta, hogy mindent ő faljon fel, így Styrax és én is kaptunk egy-egy lábat vagy orrmányt. Styrax a mágia és a villámok terén mutatott különös tehetséget. Később, mikor már kirepültünk a fészekből, rendszeresen elkápráztatott bennünket, hogy leheletével milyen messzire és milyen pontsan csap le. Mindkettejünkkel szemben alulmaradtam volna nyílt a harcban, csupán gyorsaságomnak és eszemnek köszönhettem, hogy megmaradtam. Kitértem előlük, ha kellett, de menekülni sem szégyelltem. Legjobban mégis azt élveztem, ahogy egy-egy szóval leszereltem, vagy épp egymás ellen fordítottam őket.

Sokat vadásztunk együtt a tesókkal, eleinte nyúlra, később őzre és vaddisznóra. Én a felderítést és a hajtás terén jeleskedtem, Styrax villám-leheletével messziről leterítette, akit és amit csak kellett, és többnyire Brontox vitte haza a zsákmányt.

Mikor elég nagyok lettünk, Anyánk vizsgafeladat elé állított bennünket, amit egyedül kellett megoldanunk: aki egyedül hazahoz egy-egy mamutbébit, azt magával viszi a Sárkánytanács elé, és bemutatja, mint felnőtt sárkányt. Mondanunk sem kell, alig vártuk a kihívást. Brontox csapott le elsőként a mamutcsordára, és élethalál harcot vívott három vén mamuttal, mire szerzett egy többé-kevésbé ép mamutbébit. Nagy büszkén tette le Anyánk lába elé a füstölgő tetemet. Csupa sebből vérzett, alig maradt rajta ép pikkely, de csak úgy ragyogtak tüskéin a kisülések a büszkeségtől. Styrax biztonságosabb megoldást választott. Villámaival szétkergette a csorda maradékát, és végül sikerült leválasztania egy kismamutot a többiektől. Lecsapott, elragadta, és meg sem állt, míg le nem tette Anyánk karmai elé.

Tudtam, hogy könnyű dolgom lesz, ha a tesóim megtörik és szétkergetik a csordát. A magasból kipécéztem magamnak egy magányos anyát és a borját, leszálltam közéjük, és udvariasan bemutatkoztam. Az anya dühösen fújtatott, láthatóan nem szívelte a sárkányokat, ami érthető, tekintve, hogy mit tettünk a családjával az imént. Elmondtam, hogy ne vegye sértésnek, de mamutot fogok enni. Mire ő közölte, hogy élete árán is megvédi a borjút. Elmagyaráztam, hogy a sárkány magasra tud repülni, a mamut pedig nem, és a villámló leheletemmel – előbb-utóbb – úgyis halálra sújtom. Szintén elmondtam, hogy egyáltalán nem ragaszkodom én az ő borjához, és ahelyett, hogy harciaskodik, megmenthetné a borjú életét. Az anyamamuton sokkal több a hús, pedig azt magam nem tudnám elvinni. De ha eljön velem Anyámhoz, ígérem, hogy a borját nemcsak megkímélem, de megvédelmezem, és elkísérem egy másik csordához. Kérdezte, hogy ugyan miért hinne nekem, mire én azt kérdeztem, hogy van-e más választása. Végül élve, egészben és sértetlenül jött el Anyám elé. Finom volt. (Természetesen betartottam az ígéreteket a kismamuttal kapcsolatban. Egyrészt mert nem vagyok gyilkos, másrészt mert így később is számíthatok rá, hogy hisznek nekem.) Én vittem haza a legnagyobb, legzsírosabb zsákmányt, így én is kiérdemeltem, hogy a Sárkánytanács elé járulhassak.

A Sárkánytanács! Ők tettek tönkre mindent. Annyira, de annyira rendben volt az életem, amíg velük nem találkoztam.

* * *

– Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Sárkánytanács, igen Tisztelt Lángfúvók, Villámszórók és Savköpők! Én, Leocadia Electra, Mennykövek Köpője ezennel bemutatom három utódomat. Íme Brontoraxus, a Mennydörgő Király! Íme Tyrannopteryx, a Szárnyas Zsarnok! Íme Styracosthenes, a Tüskés Bölcs! Utódaim már nem gyermekek többé, tojánhéj már nincs rajtuk, kifejlett sárkányok mind a hárman. Pikkelyeik erősek, karmaik élesek, farkuk erős, és belsőjükben nagy a feszültség! Íme utódaim, Tisztelt Sárkánytanács!

Soha nem láttunk még ennyi sárkányt egy helyen. Ősereg sárkányokról pedig csak mesékben hallottunk, de most több is tekergett körülöttünk. Megnéztek, megvizsgáltak, megszagoltak, megkóstoltak, végül megnyugodtak, elismertek, és elfogadtak bennünket. Mielőtt az Elnök szólhatott volna, egy őserg vörös emelkedett fel.

– Tisztelt Leocadia Úrhölgy! Fogadd elismerésemet, utódaid valóban büszkeségei a sárkányok népének. *Mindkét* utódod elfogadását támogatom.

– Három utódom, Tiszteletreméltó Daragollach... – javította ki gyanakodva Anyám.

– *Két* utódod jelent meg előttünk – így a vörös – és mindkettő dicsőségére válik a sárkányoknak.

– De hát hárman vannak! – zúgolódtak a sárkányok.

– Ketten vannak. Kérdem a Leocadia Úrhölgyet, nem vett észre a... az egyik utódján valami *furcsát*?

– Furcsát?

– Nahát, tényleg csak kettő! – ámult el az egyik zöld. Miért néznek ezek így rám?

– Megnézte már őket *alaposabban*? Nem történt velük valami *különös*?

– Semmi különös nem történt velük – Anyám zsigereiben érezte a veszélyt – Biztosíthatom, hogy semmi különös nem történt velük. Magam költöttem ki, és neveltem fel őket. Tápláltam őket, védtem őket, megküzdöttem értük még a hatalmas Arkabeus-szal, az Őstüzek Páholya Belső Körének mesterével is, akit dicső küzdelemben legyőztem.

– Cöcöcö... Nem, Arkabeus nagyon-nagyon régen nem járt a Déli-hegylánc környékén. Te valaki mással küzdöttél, Leocadia. Valóban járt arra akkortájt egy varázshasználó, de ő az Abszint nevet viselte, meg még sok-sok másikat is. Kevés dolog valódi vele kapcsolatban. Igen tehetséges varázshasználó, csak nem tűzmágus, hanem... illuzionista. Ja, és a Szárnyas Zsarnokot elnézve attól tartok, nem te győztél aznap...

Életem legborzalmasabb pillanata az volt, amikor már Anyám is meglátta! Ha akkor és ott széttépnek, darabokra szagatnak, az semmi, de semmi nem lett volna ahhoz képest, amit velem ott műveltek: Egész egyszerűen tudomást sem vettek rólam. Hiába tomboltam, hiába küzdöttem, hiába könyörögtem, hiába szórtam a szitkokat, soha többé nem néztek rám, és soha többé nem szóltak hozzám.

Addig a napig azt hittem, kéksárkány vagyok, még hozzá az egyik legravaszabb, legveszedelmesebb. És egy nap egyszer csak kiderül, hogy nemcsak sárkány nem vagyok, de egyáltalán nem is létezem. Nem vagyok más, csak illúzió, csak káprázat, csak szemfényvesztés, akit egy zavaros elméjű ember hívott létre. Igazi remekmű, szinte tökéletes illúzió-tojás voltam, olyan, ami még ki is tudott kelni, és akiről a saját anyja sem ismerte fel, hogy nem valódi. Így hát kiköltött és felnevelt. Addig a napig úgy éreztem, az irányításom alatt tartom a dolgokat. Erre kiderül, hogy nem irányítok semmit, befolyással sem vagyok a világra. Még egy egészen kis kavicsot sem tudok arrébtolni, és mindez csak azért nem tűnt fel, mert eddig nem volt rá szükség; mindig valaki mással végeztettem el a munkát.

Sokféle módja van megsemmisülésnek, de utólag tudni meg, hogy nemcsak nem létezem, de soha nem is léteztem, talán a legszörnyűbb mind közül.

* * *

A védésem innentől kezdve csupán formalitás volt. Nem volt sárkányom, csupán egy extranagy szélhámosságot mutattam; pont úgy, ahogy mindenki más is az Egyetemen. Nem volt felfedezésem, már nem is irritáltam senkit, így nem is gátolták az előremeneteletem.

Elsőprő többséggel szavazták meg, és fogadták el tézisemet.